

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 30 de juliol de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. II. La vida de Jesús. Les guaricions. 12. El sordmut. «Estaven completament admirats i deien: “Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.”» (Mc 7,37)

Benvolguts germans i germanes,

Amb aquesta catequesi acabem el nostre recorregut per la vida pública de Jesús, feta d'encontres, paràboles i guaricions.

També aquest temps que estem vivint necessita guarició. El nostre món està travessant un clima de violència i odi que mortifica la dignitat humana. Vivim en una societat que està emmalaltint a causa d'una “bulímia” de connexions en les xarxes socials: estem hiperconnectats, bombardejats per imatges, a vegades fins i tot falses o distorsionades. Estem aclaparats per múltiples missatges que desperten dins nostre un cúmul d'emocions contradictòries

En aquest escenari és possible que tinguem l'impuls d'apagar-ho tot. Podem arribar a desitjar no sentir res. Les nostres paraules també corren el risc de ser mal interpretades, i podem tenir la temptació de tancar-nos en el silenci, en una incomunicació en la qual, per molt propers que estiguem, ja no som capaços de dir-nos les coses més simples i profundes.

Pel que fa a això, m'agradaria centrar-me avui en un text de l'Evangeli de Marc que ens presenta un home que no parla ni hi sent (cf. Mc 7,31-37). Precisament, com ens podria passar a nosaltres avui, aquest home potser va decidir no parlar més perquè no se sentia comprès i va apagar qualsevol veu perquè se sentia decebut i ferit pel que havia sentit. De fet, no és ell qui acut a Jesús per a ser guarit, sinó que el porten altres persones. Es podria pensar que els qui el condueixen al Mestre són els qui estan preocupats pel seu aïllament. Malgrat això, la comunitat cristiana ha vist en aquestes persones també la imatge de l'Església, que acompanya cada ésser humà fins Jesús per tal que escolti la seva paraula. L'episodi s'esdevé en un territori pagà, per la qual cosa ens trobem en un context en què altres veus tendeixen a tapar la veu de Déu.

El comportament de Jesús pot semblar estrany al començament, perquè pren aquesta persona cap a un lloc apartat (v. 33a). Sembla així que accentuï el seu aïllament; però si el mirem bé, aquest gest ens ajuda a comprendre allò que s'amaga darrere del silenci i el tancament d'aquest home, com si hagués captat la seva necessitat d'intimitat i proximitat.

Jesús li ofereix per damunt de tot una proximitat silenciosa, a través de gestos que parlen d'un encontre profund: toca les oïdes i la llengua d'aquest home (cf. v. 33b). Jesús no fa servir gaires paraules, diu l'únic que cal en aquest moment: «Obre't!» (v. 34). Marc reproduceix la paraula en arameu, *efatà*, gairebé per a fer-nos sentir en viu el so i el buf. Aquesta paraula, senzilla i bonica, conté la invitació que Jesús adreça a aquest home que ha deixat d'escoltar i de parlar. És com si Jesús li digués: «Obre't a aquest món que t'espanta! Obre't a les relacions que t'han decebut! Obre't a la vida que has renunciat a afrontar!» Tancar-se, de fet, mai no és una solució.

Després de l'encontre amb Jesús, aquella persona no sols torna a parlar, sinó que ho fa «normalment» (v. 35). Aquest adverbí inserit per l'evangelista sembla voler dir-nos alguna cosa més sobre els motius del seu silenci. Potser aquest home va deixar de parlar perquè li semblava que no deia les coses bé, potser no se sentia apte. Tots experimentem que se'ns mal interpreta i que no ens sentim compresos. Tots necessitem demanar al Senyor que guareixi la nostra forma de comunicar-nos, no sols per a ser més eficaços, sinó també per a evitar ferir els altres amb les nostres paraules.

Tornar a parlar “normalment” és el començament d'un camí, no és encara el punt d'arribada. De fet, Jesús prohibeix a aquell home explicar allò que li ha passat (cf. v. 36). Per a conèixer veritablement Jesús s'ha de recórrer un camí, s'ha d'estar amb Ell i travessar també la seva Passió. Quan l'hàgim vist humiliat i sofrint, quan experimentem el poder salvador de la seva Creu, llavors podrem dir que l'hem conegut veritablement. No hi ha dreceres per a convertir-se en deixebles de Jesús.

Estimats germans i germanes, demanem al Senyor que puguem aprendre a comunicar-nos amb honestat i prudència. Preguem per tots aquells que han estat ferits per les paraules dels altres. Preguem per l'Església, per tal que mai no falti en la seva tasca de portar les persones a Jesús, per tal que puguin escoltar la seva paraula, ser guarides per ella i convertir-se, alhora, en portadores del seu anunci de salvació.